

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ใจเจริญหรือเสื่อมขึ้นกับการบำรุงรักษา

ก่อนจึงหัน

ที่หน้ากำแพงวัดนั้นประมาณอีก ๒ เดือน ศาลาใหญ่จะขึ้นที่นั่น เขามาขอไม่รู้กี่ครั้งก็หน คราวนี้กระทิงแดงกับเสี้ยกิมกายยกทัพมาขออีก เราพิจารณาเหตุผลเลยอนุญาตให้สร้างศาลาใหญ่ที่หน้ากำแพง แต่ไม่ให้มีปูชนียนัยนี้ ให้โล่งไปหมดเลย ความยาว ๖๐ เมตร กว้าง ๓๐ เมตร เขากะความยาวมา ๕๕ เมตร ความกว้าง ๑๕ เมตร เวลาเราอนุญาตฟาดเสีย ๖๐ เมตร กว้าง ๓๐ เมตร เขายังพอใจใหญ่เลยนะ ขนาดนั้นมันถึงพอคน..ไปอีกละ ตกลงจะขึ้นละ เอาดินถม รวมทั้งเทลาดซีเมนต์หมดแล้วจะอยู่ใน ๕๐ เซนต์

ทะลุโล่งไปหมดเลย ไม่ให้มีอะไรมาเป็นชั้น ๆ เป็นห้องเป็นทับไม้ให้มี ให้โล่งบอกกันเลย เพราะสถานที่นั้นเป็นสถานที่จะรวมงาน ๆ แต่ละครั้ง ๆ คนจะนั่งได้หมด ไม่ให้มีห้องนั้นห้องนี้ ไม่เขาซื้อมามากมาย ซื้อเท่าไรก็ช่างเถอะ เอาที่มันเหมาะสมแล้ว เอาตรงนี้ เขาซื้อมาได้ ๒ ปีแล้ว บริษัทกระทิงแดงกับเสี้ยกิมกาย หนองคาย มารวมกันพร้อมกันมาขอ เราพิจารณาเหตุผลเรียบร้อยแล้ว เราก็อนุญาตให้เลย

หลังจึงหัน

เมื่อเข้าดูเหมือนลง ๒๑ นะ หรือ ๒๐ สัปดาห์แล้ว แต่ไม่หนาว ลดกว่าทุกวัน ความหนาวลดกว่าทุกวัน วันที่เท่าไร ๔-๕ วันมานี้หนาวมาก ลง ๑๔ มีวันเดียวนะ นอกนั้นก็ขึ้นมาเรื่อย ๆ เดือนพฤศจิกายน เป็นเดือนที่เริ่มหนาวเฉย ๆ เดือนที่หนาวจริง ๆ คือเดือนธันวาคม มกรา ๒ เดือนนี้เรียกว่าเป็นเดือนหนาวของภาคนี้ ตั้งแต่พฤศจิกายนเพียงเริ่ม ๆ หนาว แล้วพฤษภาคม ก็เริ่มร้อน หน้าหนาวจริง ๆ ก็อยู่ในเกณฑ์ ๓ เดือน ที่มันหนาวให้ปรากฏชัด ๆ นี้ก็อยู่ภายใน ๓ เดือน เช่นอย่างกลางเดือนพฤศจิกายน นี่มันก็เป็นไปตั้งแต่ต้นแล้วนี่ กลางเดือนพฤศจิกายนแล้วก็ไปต้นเดือนกุมภาพันธ์ หมดหน้าหนาว

เมื่อวานก็ยังได้ชะทองคำ วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ทองคำได้ ๒ บาท ดอลลาร์หายซากไปเลย ไปไหนไม่รู้ วันนี้ได้เท่าไร (๒๖ สตางค์ ครับ) เหนอ วันนี้ฟาดสุดยอดเลยได้ ๒๖ สตางค์ เตรียมฟังไว้นะ เมื่อวานวันที่ ๑๔ ก็ว่าได้น้อย ทองคำได้ ๒ บาท วันนี้วันที่ ๑๕ ฟาดเสียทองคำได้ ๒๖ สตางค์ ถ้าเลยกว่านี้ไปเมืองไทยนี้เหล็กขาดสะบั้นไปเลย ค่อยยับเรื่อยนะ พักเครื่อง ดัดเครื่อง เร่งเครื่อง มีไปตาม ๆ กันละ ไปเรื่อย ๆ ชยับไปเรื่อย ๆ

(โยมจากบ้านจิว มากราบ) บ้านจิวบ่ ชื่อพันบ่ จนลิม (ชื่อบัวพัน) เราเคยอยู่บ้านนี้ ไปภวานาอยู่องค์เดียวบ้านจิว พวกนี้ลูกศิษย์เก่าแก่ นี่เขายังเป็นเด็ก พ่อแม่เป็นลูกศิษย์ลูกหา อันนี้ยังเป็นเด็กรุ่น ๆ ตอนที่เราไปพักอยู่นั้นองค์เดียว ชื่อ บัวพัน มันนานแล้วจนปานนี้ พ่อเป็นผู้อุปถัมภ์อุปฐากดูแลเรา ไปอยู่นั้นองค์เดียว พ่อเป็นคนตามส่งบาตรอะไรตอนเช้า บ้านจิว กุดไห ไกลเคียงกัน ซ้อยก็ไปเรื่อยอยู่หากบ่ได้มีเวลาหลายดี ซ้อยงานหลายอยู่ทุกมือ บ่อยเปลาดี ไห งานมากตัว

บ้านจิวเราก้ไปพักอยู่นาน หลายเดือน เป็นระยะ ๆ บ้านดงทั้งนั้นละ เหล่านี้บ้านดง เดี่ยวนี้ไม่มีเลย คำว่าดงได้ยินแต่ชื่อ พุดว่าดงเสียเองเด็กรุ่นหลังนี้ไม่เชื่อ คือมันไม่มีเลย มีแต่ไร่แต่สวนเต็มไปหมด เราไปอยู่บ้านนี้แหละ แลวนี่ ไม่ว่าแต่บ้านนี้ะไปทุกบ้านแหละแลวนั้น ค้อยน้อย ค้อยใหญ่ เหล่านี้ไป บ้านจิวติดต่อกัน พักที่นั่นที่นี้ มีแต่ความสะดวกสบาย มีแต่ภวานา การไปมาหาสู่กันนี้แม้แต่ทางล้อยทางเกวียนก็ไม่อยากมี แต่ก็จำต้องมีเพราะมีหมู่บ้าน เป็นทางล้อยทางเกวียนไปรก ๆ กับทางคน เรือรอลอย่าไปพุดถึงมันเลย จึงว่าเป็นดงล้วน ๆ ที่อยู่ เรียกว่าดงร้อยเปอร์เซ็นต์ ป่าร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็ยังดีที่สมัยเราเที่ยวอยู่นั้น ทุกอย่างได้ร้อยเปอร์เซ็นต์หมด

การไปมาการเที่ยวภวานาที่นั่นที่นี้เป็นร้อยเปอร์เซ็นต์ สะดวกไปหมด ไม่มีที่จับที่จอง ที่ของคนนั้นคนนี้ เป็นที่ของแผ่นดิน แวะไปที่ไหนก็เป็นทีภวานาเลย เดินตามป่าตามเขาไปที่ไหนควรแก่การภวานา สถานที่เหมาะสมแล้วเข้าพักเลย ได้สบาย ๆ ทุกวันนี้มีแต่ไร่แต่สวน มีแต่ที่ของคนที่นั่นแหละ ไม่สะดวก เดี่ยวนี้เรียกว่าไม่สะดวกเลยสำหรับพระกรรมฐาน แต่ก่อนสะดวกเอามาก ก็ยังดีนะ เรายังจะเรียกว่ารุ่นหลังก็ได้นะ รุ่นหลังของการท่องเที่ยวในป่าอันสมบูรณ์พูนผล ไม่บกพร่อง การเที่ยวตามป่าตามเขา สถานที่ต่าง ๆ เรียกว่าในชั้นของเราเป็นชั้นสุดท้าย สมบูรณ์มาถึงจุดนี้แล้ว จากนั้นก็ค่อยเป็นไปละที่นี้ เบบางลง ๆ

เช่นอย่างมาตั้งวัดป่าบ้านตาดนี้ ประมาณ ๑๐ ปี นี้ละที่สมบูรณ์มาในป่าในเขาสมบูรณ์มาประมาณ ๑๐ ปี หลังจากนั้นคนก็สัญจรไปมา ผ่านไปผ่านมา แล้วก็ปลูกบ้านขึ้นที่นี้ เขาสัญจรไปมาคือเขามาดูสถานที่ที่จะปลูกบ้านปลูกเรือนทำไรทำนา แล้วหมู่บ้านนั้นมา หมู่บ้านนี้มา ผ่านมาตามนี้ เขามาสำรวจดู แล้วสุดท้ายก็มีบ้านนี้ขึ้นมา เขาเรียกบ้านสุขสมบูรณ์ ดงนั้นนั้น กลางดง นั้นละประมาณ ๑๐ ปีล่วงไปแล้วก็เริ่มมีอย่างนั้นผ่านเข้ามา ๆ เรื่อย ๆ แล้วคนไปที่ไหนป่าก็ค่อยหมด ราบไป ๆ ตั้งวัดนี้ ๔๕ ปี ตั้งแต่มาสร้างวัดป่าบ้านตาดได้ ๔๕ ปี ผาสูกสบาย ๆ อยู่ภายใน ๑๐ ปี

จากนั้นเรื่องราวก็ค่อยมี บ้านผู้บ้านคน ถนนหนทางเริ่มเข้ามา ๆ การภวานาการเที่ยวของพระก็ค่อยหดค่อยย่น ค่อยมีจำกัดจำเขี่ยเข้ามาแล้วนะ แต่ก่อนไปที่ไหนไป

สบาย แวะตรงไหนเป็นที่ภาวนาที่นั่น เป็นที่ของแผ่นดินว่างั้นเถอะ ไม่มีใครจับจองว่า เป็นที่ของใครคนนั้นคนนี้ เพราะไม่มีการซื้อขายความโลภมันก็ไม่มาก หายอยู่พอกอยู่พอกินที่ไหนก็อยู่ไป ไม่มีการซื้อขาย ไปมาหาสู่ไม่สะดวกว่างั้นเลย การเที่ยวของพระไปที่ไหนก็ไป ไปสะดวกสบายจริง ๆ เราพูดถึงเรื่องภาวนาอยู่ในป่าในเขา กับสถานที่เคลื่อนกล่นวุ่นวายนี้ แหม ผิดกันมากนะ ผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมท่านไปภาวนา ชีวิตจิตใจมีคุณค่าตลอดเลยนะ มีความหมายเต็มตัว ๆ ในหัวใจ ส่วนภายนอกไม่มีอะไรเป็นความหมายแหละ

พระภาวนาพระกรรมฐานท่านเป็นอย่างนั้นนะ ไปที่ไหนจะหรรษาฟูฟ่าอะไร ไม่มีความหมายสำหรับท่าน สิ่งที่มีความหมายในท่านคือธรรม ไปที่ไหนไปด้วยธรรม อยู่ด้วยธรรม กินด้วยธรรม นอนด้วยธรรม สะดวกด้วยธรรมไปหมด นั่นเห็นไหม ธรรมไปที่ไหนสะดวกไปหมด ก็เลยไปที่ไหน ยุ่ง เป็นไฟไปพร้อมกันเลย นี่มันเห็นชัด ๆ อย่างนี้จะว่าไง นี่เรียกว่าธรรม นั่นเรียกว่าโลก โลกไปที่ไหนยุ่งตลอด ก็เลยไปที่ไหนเอาพินเอาไฟเผาไปเรื่อย ๆ เลย ธรรมไปที่ไหนเย็นไปตลอด

เราก็เคยพูดเสมอว่ามันหากสด ๆ ร้อน ๆ นะ จะพูดออกมาที่ครั้งก็ตาม คือของจริงนี้ไม่มีเบื่อ ไม่มีเบื่อไม่มีเสีย พูดออกไปเวลาไหนสด ๆ ร้อน ๆ ถอดออกมาสด ๆ ร้อน ๆ ธรรมจึงเป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดมา ตั้งแต่พระพุทธเจ้ามาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ขอให้เจอธรรมที่พระพุทธเจ้าเจอเถอะนะ ปับเข้านี้เป็นอันเดียวกันหมดเลย จะว่าอดีตอนาคตที่ไหนไม่มี เป็นปัจจุบันมาตั้งแต่เมื่อไร ขอให้เจอเข้าไปเถอะ เป็นอย่างนั้นนะธรรม ก็เลยมันก็ปิดก็บังไปเรื่อย ตามปิดตามล้อมตามทำลาย ศาสนามืออยู่ที่ไหน กองทัพก็เลยจะตีเข้าไป ๆ แต่ธรรมตีก็เลยนี้บ้านเมืองสงบร่มเย็น แต่ไม่ค่อยมีกำลังเท่าก็เลยตีธรรมนะ

เพราะกิเลสมันพิลึกพิลั่น ธรรมนี้มีเป็นหย่อมเป็นที่ป็นฐานสำหรับคนผู้สนใจ แต่กิเลสนี้สัตว์ก็มี มีอยู่ทั่วไปหมด เพราะฉะนั้นจึงมีกำลังกล้า กำลังมาก สามารถที่จะทำลายความสงบสุขของสัตว์ต่อสัตว์ และบุคคลทั่ว ๆ ไปได้อย่างไม่มีปัญหาอะไรเลย นั่นละกิเลส ให้พากันทราบเสียว่า กิเลสคืออะไร คือความวุ่นวายของจิต ดูจิตนั้นนะ ดูกิเลสอย่าไปดูต้นไม้ ภูเขา ดูที่ไหนไม่เจอ ดูธรรมก็เหมือนกันให้ดูที่ใจ ธรรมกับกิเลสจะเกิดที่ใจดวงเดียว ใจเป็นสนามชัยเป็นสนามแพ้อยู่ในนั้นหมดเลย ส่วนมากมีแต่สนามแพ้ ๆ แพ้วันยังค่ำ แพ้กิเลส สนามชัยมีน้อย น้อยมาก

เวลาท่านอยู่ในป่าในเขา อะไร ๆ ในโลกนี้ไม่ได้มีความหมายนะ คือจิตไม่ไปยุ่ง ไม่ไปยุ่งมันก็ไม่ทุกข์ เข้าใจเธอ มันก็หมุ่นอยู่กับธรรม ธรรมมีแต่ความร่มเย็น หมุ่นเท่าไรยิ่งชุ่มยิ่งเย็น จิตมีความมืดมนอนธการขนาดไหน เมื่อค่อยชะค่อยล้างไปก็ค่อยมี

แพรวพราวออกมา ๆ กับวุ่นวายยุ่งเหยิงตลอดเวลาอย่างนี้ พอน้ำดับไฟคือธรรมจ่อเข้าไป ภาวนา ไม่ได้มากอันใดก็ตาม ขอให้คำภาวนา คำภาวนาจะเป็นธรรมบทใดก็ตาม นั่นคือธรรมเลิศโลก ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย มาขึ้นหนึ่งก็เลิศโลกแล้ว เช่น ทองคำออกจากก้อนใหญ่มาจับไว้นี้ก็ทองคำ มันก็เหมือนกัน นั่นละธรรมมีมากมีน้อยก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน เข้าสู่ภายในใจ

จิตใจเมื่อได้ถูกความเกลียวและมัดระวังกษาบำรุงเสมอ ไม่ว่าสิ่งใดเจริญได้ทั้งนั้น ก็เลิศก็เจริญได้ ธรรมก็เจริญได้ ถ้ามีการบำรุงรักษา เรื่องกิเลสมีแต่วิ่งตามมันเลย แต่ธรรมนี้ต้องมีผู้พยุงผู้แนะผู้จูงเข้าไป เรายังไม่ได้ช่องได้ทางต้องมีผู้ลากผู้เข็นลากเข็นแล้วยังไม่แล้ว ยังตามมากัดเจ้าของอีก มาดูมาว่าให้ธรรมดาให้ธรรมให้ครูบาอาจารย์ ว่า โอ๊ย องค์นี้ดู องค์นั้นดำ มันเท่า กิเลสมันต่อสู้ครู มันไม่ได้ไปนะ คือดึงออกจากกองทัพ มันเห็นว่อกองทัพนั้นเป็นแก้วเป็นแหวนเป็นปราสาทราชมณเฑียรไปหมด เห็นธรรมดาเห็นธรรมเป็นข้าหมูราชี่หมาแห่งไปอย่างนั้นนะ มันจึงไม่ยอมไป

นี่หมายถึงที่แรกนะ ต้องได้ดูได้ไกล เอาตัวของเราเองจับเลยนะ เราก็พยายามเต็มเหนี่ยว ครูบาอาจารย์ก็แนะนำสั่งสอนดูด่าว่ากล่าวไปเต็มเหนี่ยว มันยังกัศครูอาจารย์ได้ทั้ง ๆ ที่มันจะไปอยู่แต่ยังกลับมากัดเสียก่อนแล้วค่อยไป บางทีไปพอเจ้าของพักหรือว่านั่งพักสักครู่นี้ ไอ้ที่มันไปนั้นมันไปนอนคอยอยู่แล้วข้างหน้า หลับครอก ๆ อยู่แล้วบอกให้ไปนะ ให้ไปภาวนาให้ไปหาศีลหาธรรม มันไม่ได้ไปไหน มันเข้าไปโรงชี่โบกชี่เบีย้อั้วพวกการพนันชั้นต่อที่มี เขามาเล่าให้ฟังขบขันดี

ผัวนั้นเป็นนักการพนัน เมียเลยยุ่งยาก แต่ก่อนเมียไม่ให้ผัวไปตลาด ไปเท่าไรหมด มันหากมีเถลไถลแหละครั้นเงินเข้ามือแล้ว เมียไม่ไว้ใจไม่ให้ไป วันนั้นยุ่งยากเหลือเกิน แล้วก็กำซบกำซา เอานี้ไปหาซื้อของตลาดนะ วันนี้จำเป็นจริง ๆ ไม่ได้ไป เรายังจำไม่ลืม เงินแต่ก่อนมีราคามากนะ เอาเงินยื่นให้ ๑ บาท ๑ บาททุกวันนี้จะเท่ากับราคาพันบาทว่าไง ไปตลาดเพียงบาทเดียวนี้เหลือเฟือมานะ ถ้าไม่ซื้อมากจริง ๆ ธรรมดาบาทหนึ่งแล้วเหลือเฟือ เมียเอาเงินยัดให้บาทหนึ่ง โอ๊ย ผัวมันก็ขึ้นสวรรค์ทั้งเป็นแหละ แหม วันนีเมียส่งเราไปสวรรค์สด ๆ ร้อน ๆ ไปที่แรกก็เข้าตลาดชี่ ไปตลาด

ที่โรงพนันชั้นต่อมันมีอยู่ทั่วไป จิตมันเสาะด้วยก็ซอกแซกเข้าไป ฟาดเสียเงินบาทไม่เหลือ เข้าบ้านไม่ได้เลย เปิดหนีเลย ๒ คืนถึงกลับมา กลัวเมียฟาดหน้าผากมันชี่เข้าใจไหม นั่นเห็นไหมขนาดนั้นมันยังไปได้สบาย นี่ละเรื่องการพนันมันเร็วอย่างนี้นะ ความเทียบเทียบอย่างนี้ละ ถ้าเราเอามาเทียบเป็นเรื่องของบุคลาธิษฐาน ธรรมาธิษฐาน บุคลาธิษฐานคือผัวเมีย เมียไม่ไว้ใจผัว จึงสั่งกำซบกำซา ไปแล้วผัวก็เป็นอย่างนั้น อย่าง

ว่าแหละ ไปก็ไปอย่างว่า นี่ก็เป็นอรรถเป็นธรรมสังเสียกิเลส ครูบาอาจารย์สังเสียลูกศิษย์ลูกหา ครั้นไปแล้วก็ไปแบบนั้นลูกศิษย์ลูกหา เข้าใจไหม ครูบาอาจารย์เลยหมดท่า เราก็เคยเป็นกับครูบาอาจารย์ ว่าท่านดูท่านดำ กลัวท่านก็กลัวจนตัวสั่น มีนะ มันหากมีกิเลสมันแทรกของมันอยู่นั้นละ นี่หมายความว่าต้องดูที่แรกนะ ไม่ดูไม่ไถ่ไม่ได้จะอ่อนตามมัน ไปเลยนะไม่มีเหลือ เอาไปกินหมดจริง ๆ ต้องมีแข็งมีดัดกัน มีต่อสู้กันเรื่อย ๆ มันก็ค่อยพอฟัดพอเหวี่ยง ต่อไปก็พอมือข้อมือมีทาง ก็ค่อยบึกค่อยบีนไปเรื่อย ๆ นี่ละการฝึกหัดความดีที่แรก เฉพาะอย่างยิ่งการภาวนาสาคัญมากทีเดียว เพราะกองกิเลสอยู่นั้นหมดเลย ธรรมก็อยู่ที่นั่นหมดด้วยกัน เวลาจ่อเข้าไปตรงนั้น เหมือนกับว่าผ่านเข้าไปหน้ากองทัพกิเลส มันจะรุมเอาเลยนะ เพราะฉะนั้นคนเราจึงภาวนาไม่ค่อยได้

เช่นให้ภาวนา พุทโธ ๆ ฟังให้ตื่นนะ ใครฟังอยู่ในนี้มีไหม ให้ภาวนาพุทโธ อย่าคิดอย่างงูกับอะไร สอนให้ประมวลความรู้อันนี้ มันชานไปตามกระแสของบ้า เข้าใจไหม มันอยู่อย่างนี้มันอยู่ไม่ได้จะจิตอันนี้ ธรรมชาติอันหนึ่งมันอยู่ข้างใน กิเลสมันดันออก ๆ อยากคิดอยากรู้อยากเห็นในสิ่งต่าง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง อยากทั้งนั้น อยากสัมผัสสัมพันธ์ทุกประเภท นี่คือกิเลสดันออกไป ทีนี้ธรรมเป็นน้ำดับไฟ ท่านก็สอนให้ภาวนา เอ้า ไม่ต้องยุ่งกับอะไรนะ ให้ภาวนาพุทโธ ๆ ให้พยายามภาวนาพุทโธ ไม่ต้องเสียตายความคิดความปรุงที่มันเคยผลึกเคยตัน เป็นแต่ฟืนแต่ไฟมาเผาเราทั้งนั้น ทีนี้ให้เอาพุทโธจ่อเข้าไป จับพุทโธให้ตื่นนะ ให้ภาวนาพุทโธ ๆ

ครั้นต่อไป ๆ มันไม่ได้ออก มันจะตายข้างในนะ มันดัน ข้างในมันอยากออก มันอยากออกไปหาที่ตาย เข้าใจไหมละ ท่านสอนให้ภาวนา ให้อยู่ในที่หลบภัย คืออุโมงค์ใหญ่ได้แก่ พุทโธ หรือธัมโม หรือสังโฆ คำบริกรรม มีสติกำกับ นี่คืออุโมงค์ใหญ่เป็นที่ปลอดภัย ให้อยู่ที่นี้ละ ครั้นอยู่ที่นี้ไป อันหนึ่งมันก็ดันละซี มันผลึกมันตัน ๆ แล้วก็ไปเปิดประตูไว้ให้ด้วยนะ ทางนี้ก็ใส่ให้เปิดประตูให้ด้วย ๆ อยากดูนั่นอยากดูนี่ ครั้นต่อไปก็ขยับเข้าไป มีแต่ภาวนาพุทโธอย่างเดียวนี่ก็จะไม่เกิดความฉลาด ใช้ทางปัญญาด้วยได้ไหม ทางปัญญาด้วยได้ไหมนั่นละคือทางบ้า มันกำลังจะออก มันเปิดประตูให้แล้วเข้าใจไหม สุดท้ายก็กลัวพุทโธ จะว่าพุทโธกลัวพุทโธ ไปอีกแล้ว ยิ่งไปใหญ่ ๆ ลูกศิษย์บ้าของเราเนี่ย หลวงตาพาเป็นบ้า ลูกศิษย์มันเป็นได้นะ มีไหมในศาลาหลังนี้ดูซี

นี่เห็นไหมกลมาของกิเลส นี่เราเอากลมาของกิเลสมาพูด บีบมันไว้มันจะไปไหนวะ นั้น มันเคยคิดมากก็กัปกัปกัแล้วไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร เราจะคิดกับคำว่าพุทโธซึ่งเป็นทางเดินของธรรม ทำไมคิดไม่ได้ ไม่ได้ปิดตายนะ เป็นทางเดินของธรรมด้วยพุทโธ เป็นทางเหมือนกัน ทำไมจึงไปไม่ได้ ไม่อยากไปตรงนี้ ทีนี้เวลาเราฝึก

เข้า ๆ ครั้นนานเข้า ๆ หลายครั้งหลายหนก็ค่อยสงบเข้ามา จิตที่เคยยุ่งเหยิงวุ่นวายนั้น ก่อความเดือดร้อนแก่เจ้าของ มันค่อยสงบเข้ามาหาคำบริกรรมพุทโธ ความรู้สึกเด่นชัดขึ้นที่นี้ สถิตดังเด่นชัดที่นี้ ที่นี้จิตก็ค่อยรู้เนื้อรู้ตัวขึ้นมา ค่อยมีความสงบเย็น จากความสงบเย็นแล้วก็มีแสงสว่างไสว

เพราะอันนี้ไม่ได้ผลักดันออกไปหลอก มันก็ไม่มีอารมณ์ภายนอก เพราะอารมณ์ภายนอกไปจากภายในต่างหาก ที่นี้ค่อยสงบเย็นลงไป ๆ หลายครั้งหลายหน นานเข้าก็ตั้งหลักได้ อยู่นั้นได้ สงบเย็น ที่นี้พอสงบเย็น เรื่องภายนอกที่เคยเป็นภัย ที่เห็นว่าเป็นคุณนั้นก็เห็นว่าเป็นภัยโดยตรงแหละ มันไม่อยากจะ ค่อยตั้งเข้าไป ๆ เริ่มจากนี้เข้าไป ที่นี้จิตเพลินในความสงบเย็น พอจิตเย็นสบาย อยู่ที่ไหนที่นี้เริ่มสบายไปหมดนะ อยู่ต้นไม้ ภูเขาอะไร สิ่งเหล่านั้นไม่มีคุณค่าไม่มีอะไร ไม่สนใจ สนใจตั้งแต่ ความรู้กับจิตนี้ให้อยู่ด้วยกัน แล้วค่อยสว่างขึ้นมาขึ้น ๆ ตั้งฐานแห่งความสว่างขึ้นมาขึ้นที่ใจ

อ้อ ความสงบอยู่ที่นี้ ความวุ่นวายก็อยู่ที่นี้เอง รู้แล้ว ที่นี้ก็ระงับความวุ่นวายไม่ให้มันคิดมันปรุงออกไปข้างนอก จิตสงบเย็น จากนั้นจิตก็ตั้งเข้าเป็นฐาน สงบ จากสมณะคือความสงบแล้วก็เข้าสู่สมาธิ คือสงบอย่างแน่วแน่ เป็นขั้น ๆ เข้าไปอย่างนั้น นี้ละการฝึก ที่แรกต้องยากลำบาก ต้องได้เอากันเต็มเหนี่ยว ๆ จากนั้นพอมีช่องทางแล้ว เหมือนกับเราเคยทำการทำงาน รู้การรู้งานแล้ว ไม่ต้องบอกไม่ต้องบังคับกัน ทำเองคนเรารู้งาน เด็กมันไม่รู้จักงานพาไปทำงาน พอผู้ใหญ่เผลอเท่านั้นเด็กเถลไถลหนีจากงานเลย

เวลานี้เรากำลังเป็นเด็ก เด็กแต่ก่อน เด็กธรรมดา กับผู้ใหญ่พาทำงานมันไม่ได้ เป็นบ้านนะ แต่เด็กพวกนักฝึกหัดภาวนา เด็กมีครูมีอาจารย์ซึ่งเป็นเหมือนผู้ใหญ่แนะนำ สั่งสอนการภาวนา เด็กเหล่านี้มันคอยจะเป็นบ้าได้เร็วยิ่งกว่าเด็กชาวบ้านนะ เด็กในวัดเรานี้แหละ มันเป็นบ้าได้รวดเร็วนะ พอได้หลักได้เกณฑ์ที่นี้มันค่อยบินของมันไปเอง ไปอยู่ที่ไหนบิน ๆ จากนั้นก็สว่างขึ้น ๆ เห็นชัดละที่นี้ ไปที่ไหนสบายไปหมด ๆ พอธรรมได้เข้าถึงใจ ๆ ก็เลสค่อยจางไป ๆ ความสว่างไสว ความสุขความสบายจะเริ่มขึ้นภายในใจดวงนี้ จากนั้นก็ค่อยจ้อออก ๆ

อยู่ที่ไหนสบายหมดที่นี้ ไม่ได้สนใจดินฟ้าอากาศ โลกธาตุกว้างแคบขนาดไหน สนใจเฉพาะธรรมที่อยู่กับจิต เฉพาะกิเลสที่อยู่กับจิต คอยฟัดคอยเหวี่ยงกันอยู่นั้น อันนั้นก็จางไป ๆ สว่างจ้าขึ้นมาโดยลำดับ

นี่พูดถึงเรื่องสถานที่การแสวงภาวนาในป่าในเขามีครูบาอาจารย์พาดำเนินมา หลวงปู่มั่นนี้เป็นยอดกรรมฐานในสมัยปัจจุบันเราเลย ไม่มีอะไรที่จะต้องติท่านได้เลยนะ เพราะเราก็เรียนมาเหมือนกัน ท่านเดินยังไง ๆ นี้คัมภีร์ก็อยู่ในใจของเรา เราเรียน

มาแล้ว ท่านทำอะไร ๆ จะเข้าใจทันที ๆ เลย แต่เราก็จำได้แต่คัมภีร์นั้นซิ ตัวธรรมที่คัมภีร์ซึ่งบอกมันไม่เข้าใจ ท่านแบกธรรมอยู่ตลอดเวลา ต่างกันอย่างนี้

ก็สงบเย็นเรื่อยถ้าเราได้ฝึกหัดนะ ให้ตั้งใจทุกคน อย่าอ่อนแอนะ โธ จิตใจนี้ตัวแสนดีแสนดีไม่มีอะไรเกินมัน ตัวพิษตัวภัยอยู่ในหัวใจทั้งสัตว์ทั้งบุคคลไม่เลือกหน้าพวกนี้ไม่ต้องไปรับการศึกษาอบรมจากใคร มันก็เป็นโดยหลักธรรมชาติของมัน ยังมีผู้เลี่ยมสอน ได้รับความสัมผัสสัมพันธ์ในสิ่งไม่ดีทั้งหลายมาเพิ่มด้วยแล้วไปใหญ่เลยนะ ยิ่งรวดเร็ว ธรรมกับกิเลสไม่ผิดกัน เมื่อมีช่องทางแล้วทำอะไรก็เป็นธรรมไปหมดเหมือนกันกับกิเลสเป็นกิเลสนั่นแหละ ให้มันได้เห็นในหัวใจเจ้าของซิ เวลามันเป็นกิเลสคิดแยบ ๆ อะไร มีตั้งแต่กิเลสนะ

ดังที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังสด ๆ ร้อน ๆ นะ น้ำตาร่วง มีแต่กิเลสพัดหัวเรา ตั้งความเพียรไม่ทราบที่ตั้งยังงี้ ตั้งปีบหายแล้ว นั่นนะกระแสของกิเลสมันรุนแรงขนาดนั้นฟังซิ สติตั้งพับลัมผล็อย ๆ ตั้งพับลัมผล็อย ตั้งเท่าไรลัมเท่านั้น ตั้งเพื่ออยู่ไม่มี นี่กระแสของกิเลสมันรุนแรง ถึงขนาดน้ำตาร่วง ทั้ง ๆ ที่จะต่อสู้กับมันแล้วสู้มันไม่ได้ก็เลยเอาน้ำตาสู้อา เราไม่ลื้ม แหมมันสด ๆ ร้อน ๆ จริง ๆ นะ โธ ไปนั่งอยู่บนภูเขา ตั้งใจจะพัดกับกิเลสอย่างเต็มเหนี่ยว ลากจากครูบาอาจารย์ไป คราวนี้จะขึ้นเวทีพัดกิเลสที่ไหนได้กิเลสพาดเราหงายหมา ๆ ไม่มีอะไร ๆ จะเท่าเหมือนหมาแหละ ไม่เท่าเหมือนหมาได้ยังงี้ โธ มึงเอากูขนาดนี้เทียวเธอ นั่นเท่าเหมือนหมาเข้าใจไหม

เอาละ ถึงจะเป็นเจตนาดี ความคิดที่ดีก็ตาม มึงเอากูขนาดนี้แล้ว เสียงเห่าสู้กิเลสไม่ได้ก็เหมือนเสียงหมา เข้าใจไหม เอาละมึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอยเห่าว้อก ๆ กูจะกลับคืนมากัดมึงอีก ความหมายก็ว่างั้น นั่นเวลามันเป็นหมา นี่เอามาพูดให้ฟัง พูดเพื่ออะไร ก็เราเป็นในหัวใจเราเต็มเหนี่ยวแล้วนี่ น้ำตาเราเองออกมาที่สู้กิเลสไม่ได้ ถึงกูถึงมึงแหละ มันเป็นอยู่ในใจนะ ไม่ได้เอ้อปากพูดแหละ น้ำตาร่วงนั่นแหละ โธ มึงเอากูขนาดนี้เทียวเธอ เอาละยังงี้มึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอยอันนี้อันหนึ่งนะ มันเคียดมันแค้นจริง ๆ น้ำตาร่วงเพราะสู้กิเลส ตั้งพับลัมผล็อย ๆ

จนกระทั่งงั้นในตัวเอง เอ้ ความเพียรยังงี้ มาทำความเพียรยังงี้ เครื่องหมายของความเพียรอยู่ที่ไหน ก็คือสติ สติไม่มีเอาความเพียรมาจากไหน โห สู้มันไม่ได้ นี่เราไม่ลื้ม สด ๆ ร้อน ๆ นะ พูดเมื่อไรสด ๆ ร้อน ๆ เมื่อนั้น แต่ก็มีอันหนึ่งที่เคียดแค้นให้มัน ยังงี้มึงต้องฟังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย เคียดจริง ๆ นะ โห เคียดแค้น ถ้าหากว่าเป็นสัตว์เป็นบุคคลนี้ฆ่าได้แหละเลย มันเคียดแค้นขนาดนั้น แต่ความเคียดแค้นอันนี้เป็นธรรมนะ เป็นมรรค ทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์

เพราะฉะนั้นคำว่าโกรธ ๆ อย่าเข้าใจว่าคำว่าโกรธนี้เป็นกิเลสทั่วไปหมดนะ ความโกรธที่เป็นอรรถเป็นธรรมก็มี เช่น เราโกรธให้กิเลสตั้งที่วุ่นวายตา ร่วง เอ้า มึงเอากูขนาดนี้ ยังไงกูต้องเอามึงแน่ ๆ ผูกโกรธผูกแค้นกับมัน นี่เป็นมรรคตลอดนะ มุมานะไปศึกษากับครูบาอาจารย์อีก ครั้นไปพอได้แล้วกลับมาอีกหลายอีก กลับมาอีกหลายอีกหลายครั้งหลายก็ไม่ถอย ชัดไปชัดมา มันก็หายไปให้เห็น เหนอ มึงก็มีท้องเหมือนกนูหรือนึกว่ากูมีท้องหายไปมึงดู เอ๊ะ มึงก็มี ที่นี้ยิ่งได้ใจใหญ่พึดกันใหญ่เลย นี่ละความโกรธอันนี้มันเป็นพลังมากนะ สด ๆ ร้อน ๆ เหมือนกันนะ เวลามันเอาเราเอาขนาดนั้น ที่นี้เวลาเราได้ที่แล้วก็ฟาดมันขนาดนี้ มันหมอบ ๆ หมอบเท่าไรยิ่งตี โห้ย มันก็เหมือนเพลงบ้านะ เจ้าของพึดกับเจ้าของ กิเลสอยู่กับเจ้าของ

นี่ละที่ได้มาสอนพี่น้องทั้งหลายเป็นมาอย่างนั้นนะ ไม่ได้เป็นมาอย่างสะดวกสบาย นอนอยากตื่นเมื่อไรก็ตื่น มันอยากถ่ายหนักถ่ายเบา เอ้า ไหลไปเลยเถอะ พรุ่งนี้ฉันตื่นแล้วฉันก็ไปซักเอง ถ้าฉันซักผ้าเหล่านี้ไม่ได้ ฉันก็เอาโปกหัวฉันยิงสบายไปใหญ่เลย มีแต่ชี้เต็มหัวมันจะว่าเข้าใจไหม มันไปแบบนั้นนะกิเลสพาให้สบาย ๆ แบบนั้น ชี้เต็มหัวมันก็ว่าสบายเลย มันชี้เกียดไปซักผ้ามันชี้ เวลานอนชี้ทะเลักออกเต็มผ้าเต็มชั้นเต็มอะไรก็ตาม ครั้นจะไปซักก็ชี้เกียดแล้วทำไง โปกหัวเสียดีกว่าแล้วไปเลย ชี้เต็มหัวอย่างนี้ก็ยิงสบายอีกนะ แมลงวันตอมหึ่ง ๆ ไม่สนใจ โอ้ แมลงวันมาชมบารมีเราวันนี้ ฟังซิ เตียวอีแรงจะมาชมบารมีอีกนะ ให้ระวังนะอีแรงมันจะมาอีก เพราะแมลงวันเป็นสื่อมาก่อน แล้วอีแรงอีกก็ตามหลังมา ๆ ยิ่งมีวาสนาบารมีใหญ่เข้าใจหรือ อย่าให้พุดมากเถอะมันต่อกันไปเรื่อย เหมือนไฟได้เชื้อ เพราะฉะนั้นหักเข้ามาเสียก่อนดีกว่า พุดให้อยู่ในวงพอดีกับเวล่ำเวลา

นี่การฝึกต้องฝึกตัวเอง ใจเป็นของสำคัญมาก ใจไม่เคยตายจำไว้ละพี่น้องทั้งหลาย เรียนให้ถึงมันซิ ตัวนี้แหละตัวพาเกิดพาตายพายุ้งเหยิงวุ่นวายคือตัวใจ ที่มีตัวพิษตัวภัยคือกิเลสแทรกอยู่ในนั้น ๆ การภาวนาคือจะติดตามชะล้างสิ่งที่มีมันแทรกมันซึมภายในนั้นออก ๆ ตามจนกระทั่งถึงตัวจิต อย่างท่านนักภาวนาท่าน นั้นตามรอยจิตแกะรอยจิต รอยเกิดแก่เจ็บตายอยู่ที่จิต ๆ ตามเข้าไปจนกระทั่งถึงที่สุดจุดหมายปลายทางแล้วพังลงไปหมด เอา เกิดมาจากไหนไม่ต้องไปถามใคร เชื่อความเกิดก็สู้กันอยู่ที่นี่ เชื่อของความเกิดที่กำลังสู้กันอยู่นี้ก็ถือว่าเป็นข้าศึก ก็มันขาดสะบั้นลงไปแล้วจะเอาอะไรมาเป็นข้าศึก มันก็รู้เท่านั้นซิ

การอบรมแต่ก่อนอย่างนั้น ท่านสะดวกสบายภาวนา แต่กรรมฐานแต่ก่อนมีน้อยแต่มีแต่แก่น ๆ กรรมฐานแต่ก่อนท่านมีแต่แก่น ๆ ท่านเอาจริงเอาจัง แต่กรรมฐานทุกวันนี้ ดีไม่ดีกลายเป็นกรรมฐานหากินก็ได้ พอได้ยินเขาเคารพนับถือพระ

กรรมฐาน ข้าก็แต่งตัวเป็นกรรมฐานขึ้นมาละซี เข้าใจไหม ไปอีกแบบหนึ่ง กิเลสมัน
สวมรอย สวมเร็วนะบีบ ๆ เลยไม่ทัน

นี่พูดถึงเรื่องธรรมเรื่องกิเลส อยู่ในหัวใจดวงเดียวกันจำไว้ให้ถึงใจทุกคน เรา
อย่าเข้าใจว่ากิเลสไปอยู่ตามท้องฟ้ามหาสมุทรทะเลหลวง ทวีปใด ๆ ก็ตามอย่าไปคิด
ให้เสียเวล่ำเวลา ความทุกข์กิเลสสร้างขึ้นมา ๆ จากใจ เพราะกิเลสอยู่ที่ใจ กิเลสคือพิน
คือไฟเผาไหม้ แล้วที่โลกทั้งหลายหลงมันอยู่ตลอดเวลา ก็คือมันมียาเคลือบน้ำตาลล่อ
ไปข้างหน้าเรื่อย ล่อไป ให้เราดูเราตีมเพลินไปกับมัน ข้างหลังมันเอาไฟเผาตามไป ๆ
ข้างหน้ามันเคลือบน้ำตาลเอาไว้ให้เพลิน มีความรื่นเริงบันเทิง อย่างที่เราเห็นกันนั้น
แหละ ความเพลิดเพลินรื่นเริงมีแต่ยาเคลือบน้ำตาลของกิเลส ความทุกข์ที่ตามมาเต็ม
อยู่ข้างหลังนี้ไม่รู้ละ มันเผาไปตลอด เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงหาความสุขไม่ได้

ไปที่ไหนก็ไปเถอะ เราอย่าเข้าใจว่าบ้านไหนโลกใดเจริญ อย่าเข้าใจไป ให้ดูหัว
ใจของสัตว์โลกเท่านั้น ธรรมท่านดูเห็นหมดเลย นี่ละธรรมพระพุทธเจ้ามาสอนโลก ไม่
เห็นหมดสอนได้ยังงี้ โลกวิทู ท่านรู้อย่างนั้นท่านเห็นอย่างนั้น ท่านสอนด้วยความรู้
ความเห็นจริง ๆ กิเลสมันพาพวกเรามาเงาเงาหมัดไป ตาก็ไม่ลืม เถียงธรรมนี้เถียงเก่ง
นะ ตามันไม่ลืมละกิเลส แต่มันถกเถียงธรรมกัถธรรมนี้กัถเก่งนะ หลับตาอยู่มันก็กัถได้
กิเลสกัถธรรมนะ ถ้าธรรมจะสู้กับกิเลสต้องลืมตาดู สติต้องจ่อจริง ๆ ถึงดูได้ เข้าใจ
ไหมละ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นแหละเหนื่อย

มาจากไหนดูคุ่น ๆ หน้า (มาจากสวิสเซอร์แลนด์เจ้าคะ) เคยมาไม่ใช่หรือ
(เคยมาเจ้าคะ) มีคุ่น ๆ หน้าอยู่บ้าง สงสัยจึงถามแหละ ถ้าไม่คุ่นไม่รู้เลยก็ไม่ถาม เข้า
ใจกันอยู่แล้วก็ไม่ถาม เป็นยังงี้ไปอยู่สวิสเซอร์แลนด์นะ เอาอะไรมาอวดหลวงตาบ้างซี
(ถวายปัจจัย ๘,๐๐๐ บาทเจ้าคะ) โห ถ้าอย่างนั้นเราพอใจ สวิสเซอร์แลนด์เขาก็เป็น
เมืองสงบร่มเย็น เมืองไหนก็ตามถ้ามีธรรม คือ ธรรมนี้ธรรมในหลักธรรมชาตินะ ไม่ใช่
ธรรมจะต้องแนะนำสั่งสอนประกาศบ้าง ๆ อย่างนี้ ธรรมในหลักธรรมชาตินั้นหากมีอยู่
ภายในใจของสัตว์ ระบายออกมาก็เป็นธรรม เป็นความสงบร่มเย็นต่อกัน นั่นเรียกว่า
ธรรมในหลักธรรมชาติ ธรรมแท้เป็นหลักธรรมชาตินะ การแสดงออกมานี้เป็นกึ่งก้าน
สาขาดอกใบของธรรมเข้าใจไหมละ ที่ออกมาเป็นกิริยานี้ เป็นกิริยาเป็นสาขาของธรรม
ธรรมแท้ที่อยู่จิต

วันนี้ฟังเทศน์เข้าใจไหมละ (เข้าใจเจ้าคะ) นี่ละเทศน์ธรรมะ ส่วนมากเราจะ
เทศน์ธรรมะในหลักธรรมชาติ แต่เราไม่บอก แต่พูดเหล่านี้เป็นหลักธรรมชาติ เราจะไป
หาในคัมภีร์นี้ไม่ค่อยเจอ ๆ เพราะคัมภีร์นั้นท่านจดเอาไปได้เล็กน้อย ๆ นะ แต่คัมภีร์
คือว่าความจริงในหลักธรรมชาติมีอยู่ทั่วไป พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านรู้อยู่ทั่วไป

เห็นอยู่ทั่วไป จับออกมาพูดได้ตลอด เราจะต้องไปวังหาคัมภีร์นั้น วังหาคัมภีร์นี้ เอ้ นี่มี อยู่ในคัมภีร์ไหนนะ ให้คัมภีร์ไปเที่ยวผูกขาดไปหมด ความจริงผูกขาดไม่ได้ก็ใช้ไม่ได้ซิ เข้าใจไหม ต้องเอาความจริงผูกขาด พอรู้ปึ้งนี้มันรู้ไปหมดเลยจะว่าไง นี่ความจริง ตลอดไปเลย เอาคัมภีร์มาผูกขาดไม่ได้นะ อันนี้ไม่มีในพระบาลี อย่างที่เขาว่านั่นแหละ นี่ไม่มีในพระบาลีครับ บาลีที่พ่อที่แม่มีอะไรเราอยากว่าอย่างนั้น เราอยากพูดว่าอย่าง นี้ หรือเราพูดแล้วก็ไม่รู้จะ เราก็อึดใจ ๆ เป้อ ๆ เข้าใจไหม หรือพูดแล้วก็ไม่รู้จะ

หลับตาพูดกับสืมตาดูสืมตาฟัง มันผิดกันคนละโลกนะ พวกเราพวกหนูพวกตา บอด โม้ออกมาคำไหน ๆ ตาพระพุทธรเจ้า ตาพระอรหันต์ท่านแจ้งท่านสว่างท่านเห็น หมด ใ้อพวกตาบอดมันไม่กันคุดกันนั้น ถ้าหากว่าเรากับท่านเหมือนกัน ท่านจะหัวเราะ กาก ๆ เลย แต่นี่ท่านเป็นธรรม ท่านไม่ตื่นเข้าใจไหม เป็นยังงิท่านก็รู้อ่านก็ดู ปล่อย วางไว้ตามเป็นจริง ก็เหมือนไม่รู้ไม่เห็น เข้าใจไหมละ ให้พร

เมื่อวานนี้ไปวัดดงศรีชมภู เอาของไปเต็มเอี้ยตเลย เก็บกวาดไปตั้งแต่นี้เลย ตั้ง แต่ออกจากเมืองอุดรไป พวกไก่หันไก่หมุนเขานี้เป็นแถว เอาหมดเลยนะ เรียบวุธหมด จนกระทั่งเต็มรถแล้วไปอีกยังไม่จุใจ ไปถึงปากคาคตเข้าตีตลาดปากคาคตอีก รถเรานี้มัน กั้นมันกั้นเอาไว้ไม่ให้ใครเห็นนะอยู่ข้างใน คือตัวสำคัญอยู่ข้างใน มีแต่ตัวข้างนอกออก ตีตลาด ไปหาเอาตลาด ฟาดมาเต็มรถ ฟาดจนถึงประตูรถ เต็มละพอ ไปละที่นี้ รถไป พอเอื้อย ๆ มันหนักมากนะ อย่างนั้นละหลวงตาไปที่ไหน มีตั้งแต่จะเอาทำเดี่ยว เห็นจะ เอาทำเดี่ยว ๆ เป็นอย่างงั้นนะ เมื่อวานนี้ก็เต็มเอี้ยต ถ้าที่ไหนใกล้เอาให้เต็มรถเลย คือ ระยะนี้ไปนั้นไม่ไกล หนักก็ช่างหัวมัน อย่างปากคาคตไปวัดดงศรีชมภูก็ไม่ไกล ประมาณ ๒๐ กิโลเมตรทางก็ดี ค่อยไปเอื้อย ๆ

เต็มรถเลย พวกเนื้อหมูก็ได้ พวกไข่เมื่อวานนี้เป็นมัด ๆ ยกหนัก เรียกว่าเต็ม ประตูรถ เอาละไม่มีที่ใส่แล้วไป อย่างนั้นแหละ ไปก็เทปี่ปะ ๆ แล้วอาบน้ำบั้งบั้ง ๆ เสร็จแล้วคุด ๒-๓ ประโยคแผ่นเลยเมื่อวาน มาจากวัดศรีชมภูมาถึงที่นี้ขาด ๒ ชม.อยู่ ๕ นาที รถมาเร็วนะ แต่ก่อน ๒ ชั่วโมง ๒๐ นะมาคราวนี้ขาด ๒ ชั่วโมง.อยู่ ๕ นาที คือ ทางมันสะดวกมากขึ้น ๆ สบาย อย่างนี้ละแจกทานไม่ได้ถอยละวันหนึ่ง

ที่นี้เราไปทางนั้นพวกโรงพยาบาลต่าง ๆ เขาก็มาข้างหลังก็ได้ไปแบบเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าไม่ได้ส่วนเพิ่มเติมเหมือนเราไปเอง ถ้าเราไปเองมีอาหารสด อาหาร พิเศษอย่างที่เป็นนี้ อาหารพิเศษไม่มีสิ้นสุดเราคิดว่าเลยเถิด เต็มรถพอ แต่ที่โรง พยาบาลต่าง ๆ เขามาเราจะให้ตามที่เราสั่งไว้เรียบร้อย อันนั้นเท่านั้น ๆ รวมแล้วเป็น เท่านั้น เสมอกันหมดเลย ไม่มีส่วนเพิ่มเติม พวกอาหารสดอะไรไม่ได้ ผิดกัน กล้วยก็ ไม่ได้ ไปโรงพยาบาลไหนถ้าเราไปเอง กล้วยนี้ โถ ไม่ใช่บ่อย ๆ กล้วยกำแพงเพชร

กล้วยไข่ลูกสวยๆ ๔ ห่อใหญ่ๆ ทุกแห่ง ๆ แต่สำหรับรถเข้ามาตามโรงพยาบาลต่างๆ มารับของเราไม่ได้ทั้งนั้นแหละอันนี้ ชาติอยู่สอง ๑) กล้วย ๒) อาหารสด ไม่ได้ นอกนั้นได้เหมือนกันหมด ไปเล็ก ๆ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd